

Ὁμιλία Μεγάλης Παρασκευῆς 2021

<p>«...καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος».</p> <p style="text-align: right;">(Ματθ. 27, 9-10)</p>	<p>«... πῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια (αὐτὴ ἦταν ἡ τιμὴ ποὺ ἔβαλαν στὸν ἀτίμητο), καὶ ἀγόρασαν μ'αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμέα, ἔτσι καθὼς μὲ πρόσταξε ὁ Κύριος».</p>
---	---

Ἀγαπητοί μου, πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου.

Ἐπάρχουν περιπτώσεις ποὺ τὸ πνεῦμα πεθαίνει: ὅπως στὸν βαθὺ ὕπνο τῶν μαθητῶν στὴ Γεθσημανῆ¹ ἢ στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα ἐνώπιον μιᾶς παιδίσκης². Ὅμως, ὁ Ἰούδας, ἔκανε κάτι ἄλλο, προσπάθησε νὰ κοστολογίσει τὸ πνεῦμα σὲ ἀργύρια... Ὅποτε, ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλει, προκάλεσε τὴν ἀνάστασή του.

Ἀλήθεια, ὅμως! διερωτηθήκαμε ποτὲ τί ἀπόγιναν τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ ποιὸ εἶναι τὸ χωράφι τοῦ κεραμέα ποὺ ἀγοράστηκε; Θὰ μποροῦσε κάποιος ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ πεῖ: «μπροστὰ στὸ μεγαλύτερο ἐγκλημα ποὺ διεπράχθη ποτὲ στὸν κόσμο μας, ποιὸς νοιάζεται γιὰ τὰ τριάντα ἀργύρια!» Ἡ κάποιος ἄλλος νὰ σκεφθεῖ: «τί σημασία ἔχει, ποὺ ὅταν τὰ ἐπέστρεψε ὁ Ἰούδας, ἀγοράστηκε μ' αὐτὰ ἓνα ...κεραμιδαριό!» Ἐνδεχομένως καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν κάποιοι ἀπὸ σᾶς, λέγοντας, ὅτι προτιμοῦν τὰ «βαρύτερα τοῦ νόμου»³ καὶ ὄχι ἐπουσιώδεις λεπτομέρειες ποὺ παρεμπιπτόντως σημειώνονται στὰ Εὐαγγέλια⁴.

Ὅμως, τὸ Εὐαγγέλιο τίς ἀναφέρει! Κι ἂν θελήσουμε νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ γεγονός θὰ δοῦμε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ὄρισε ὁ ἀγαπημένος του λαός. Γι' αὐτό, «ἡ τιμὴ τοῦ τετιμημένου» ἀναφέρεται 600 χρόνια πρὶν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰερεμία⁵. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος». Ὁ «μεγαλοφωνότατος» τῶν προφητῶν, προφητεύοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία, εἶχε ἀναφέρει καὶ τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντη

¹ Ματθ. 26, 43-45

² Ματθ. 26, 69-75

³ Ματθ. 23, 23

⁴ Στυλιανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας, «Ἐνσαρκώσεις τοῦ δόγματος», σελ. 68—71, ἐκδόσεις Δόμος.

⁵ Ἰερεμ. 32, 8-9 καὶ Ζαχ. 11, 12-13

αυτή λεπτομέρεια για την περαιτέρω τύχη των τριάντα αργυρίων. “Ότι δηλαδή, οι Έβραϊοί σκέφτηκαν να μην τα επιστρέψουν στο κοινό ταμείο τους, επειδή ήταν «τιμή αίματος» και ότι αγόρασαν μ’αυτά ένα χωράφι, κάποιου που έφτιαχνε κεραμικά, προκειμένου να θάπτονται εκεί οι μη Έβραϊοί, «εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις».

Ἄς πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά. Ὁ Ἰούδας ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Δάσκαλός του καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μετάνιωσε. Πῆγε στοὺς Φαρισαίους, τοὺς ἐπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ ὁμολόγησε «ἡμαρτον παραδούς αἷμα ἀθῶον»⁶. Μετὰ τὴ δημόσια αὐτὴ μεταμέλεια ἂν παρέμενε μὲ τοὺς ἄλλους μαθητές, σήμερα θὰ ἦταν Ἀπόστολος, ὅπως εἶναι καὶ ὁ Πέτρος. Ὅμως, δυστυχῶς, ὁ μοιραῖος ἐκεῖνος ἄνθρωπος «ἀπελθὼν ἀπήγξατο»⁷, πῆγε καὶ αὐτοκτόνησε. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ πῆραν τὰ χρήματα καὶ ἐπειδὴ ἤξεραν ὅτι ἦταν τὸ ἀντίτιμο ἐνὸς ἀδίκου θανάτου, δὲν τὰ ἔβαλαν στὸν «κορβανᾶ», στὸ ἐπίσημο κοινὸ ταμεῖο τους, ἀλλὰ αγόρασαν μ’αὐτὰ χωράφι, ὅπου ἔκτοτε θάβονταν, ὅσοι μὴ Έβραῖοι πέθαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ πού καταγράφονται στὸ Εὐαγγέλιο, ὅπωςδήποτε ὄχι χωρὶς νόημα;

Ὁ Χριστός, φαίνεται ὅτι καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐπιγείου δράσεώς του, εἶχε πλήρη αὐτοσυνειδησία τοῦ «ποιὸς ἦταν». Ὅπως εἶχε καὶ πλήρη ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς του.

Ποιὸς ἦταν ὁ Χριστός; Ἦταν αὐτός, πού ὁ βασανισμένος λαὸς Του ἀνέμενε ὡς Μεσσία. Ἦταν αὐτός πού εἶχε «υἰοθετήσει» τὸν Ἰσραὴλ μέσω τοῦ γενάρχη τους Ἀβραάμ. Ἦταν αὐτός πού δόξασε τοὺς Έβραίους στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ Χαναάν. Ἦταν αὐτός πού συνῆψε Διαθήκη μὲ τὸν Μωϋσῆ στὸ Σινᾶ. Ἦταν αὐτός πού τοὺς ἀποκάλυψε τὴν ἀνώτατη λατρευτικὴ μονοθεΐα πού καλλιεργήθηκε στὸν ἀρχαῖο κόσμος καὶ τοὺς «ἔβγαλε» ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς προῖστορίας στὸ ξέφωτο τῆς ἱστορίας. Γι’ αὐτὸν τὸν Χριστὸ ἔγραψαν οἱ προφῆτες. Αὐτὸν προεικόνισαν οἱ δίκαιοι. Αὐτὸν νοστάλησε μὲ περιπάθεια ὁ Ἰουδαῖος αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλώνα. Αὐτὸν τραγούδησε μὲ δάκρυα καὶ λυγμούς ὁ Προφητάναξ. Αὐτὸν γέννησε ἡ Παρθένος Μαρία τῆς Ναζαρέτ. Αὐτὸν μεγάλωσε σὰν παιδί του ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ. Αὐτὸν βάπτισε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, τὸν ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο καὶ φώναξε: «Νά! ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ».

Καὶ ποιά ἦταν ἡ ἀποστολὴ του στὴ γῆ, περὶ τῆς ὁποίας εἶχε πλήρη συναίσθηση;

⁶ Ματθ. 27, 4

⁷ Ματθ. 27, 5

Νὰ κάνει τὴν ἐπικίνδυνη ἔμφυτη θρησκευτικότητα μας «Ἐκκλησία». Νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας, ὥστε, χωρὶς ἔνοχες καὶ τύψεις, νὰ οἰκοδομήσουμε μαζί Του σχέση ἐμπιστοσύνης καὶ χαρᾶς. Νὰ ἐκκλησιάσει τὴν παντέρημη ὑπαρξιακὴ μοναξιά μας καὶ νὰ τὴν μπολιάσει «διὰ τοῦ Σώματός του» στὴν Ἁγία Τριάδα. Νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴν τραγωδία τοῦ θανάτου. Νὰ βγάλει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὸν ἄδη καὶ νὰ ἀναστήσει τὸ σῶμα μας ἀπὸ τὴ φθορά. Κοντολογίς, «νὰ ἀρπάξει τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν δώσει στὸν Θεό»⁸! Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποστολὴ του. Τὸ εἶχε πεῖ: «δὲν μὲ διαλέξατε ἐσεῖς, ἐγὼ σᾶς διάλεξα»⁹, «νὰ ἔχετε θάρρος, ἐγὼ τὸν νίκησα τὸν κόσμον»¹⁰, κι ἀκόμα· «μὴ φοβᾶστε αὐτοὺς ποὺ τὸ μόνο κακὸ ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν εἶναι νὰ σᾶς σκοτώσουν, ὅμως τὴν ψυχὴ σας δὲν μποροῦν νὰ τὴν βλάψουν»¹¹.

Αὐτός, λοιπὸν ὁ Χριστός, σὲ μιὰ μακάβρια ἀγοραπωλησία κοστολογήθηκε τόσο φθηνά: τριάντα ἀργύρια. Τόσο ὀρίστηκε «ἡ τιμὴ τοῦ τετιμημένου».

Ὅμως, ἂς ἀφήσουμε τὸν ἀρχαῖο Ἰσραὴλ νὰ στοιχηματίζει μὲ τὸν Θεὸ καὶ νὰ ζητεῖ «σημεῖα» γιὰ νὰ τὸν πιστέψει... κι ἂς δοῦμε ...τὰ δικά μας!

Ἐμεῖς σήμερα, οἱ τάχα χριστιανοί, ἄραγε ξέρουμε ποιὸς εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀποστολὴ Του στὴν ἐποχὴ μας καὶ στὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας;

Ὁ χριστιανός, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι δὲν φοβᾶται τὸν θάνατο, εἶναι δυνατὸν νὰ φοβᾶται τὴ ζωὴ; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ διαπιστώνουμε γύρω μας; Ἕνας τρόμος ἀπύθμενος, μιὰ φοβέρα ἀσέληνη, ἕνας διάπλατος πανικὸς ποὺ ἐμφανίζει τοὺς χριστιανούς νὰ τρέμουν σὰν τὸ καλάμι ποὺ τὸ δέρνει ὁ ἄνεμος. Παντοῦ τριγύρω μας ἐχθροί, παντοῦ συνωμοσίες, ὅλοι θέλουν τὸ κακὸ μας, ὅλοι ἐπεξεργάζονται τὸν ἀφανισμό μας, ὅλοι βυσοδομοῦν τὴν καταστροφὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἐξολοθρεμὸ τῶν πιστῶν! Ποῦ τὰ εἶδαμε αὐτά; Κι ἂν σὲ κάποιον βαθμὸ ἐπιδιώκονται... ἐμεῖς γιατί φοβόμαστε; Δὲν ὑπάρχει Χριστὸς ἢ μήπως ἀποκοιμήθηκε ἀπὸ τὴν κούραση¹²! Δὲν τὸ ξέρουμε οἱ χριστιανοί ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ νικητὲς τῆς ἱστορίας¹³; Ψέμματα μᾶς ἔλεγε ὁ Χριστὸς ὅταν βεβαίωνε πῶς οὔτε τρίχα πέφτει

⁸ Γρηγ. Θεολόγου, «Ἀπολογητικὸς τῆς εἰς Πόντον φυγῆς» (τῆ δὲ τὸ προκείμενον πτερῶσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμου καὶ δοῦναι Θεῷ).

⁹ Ἰω. 15, 16

¹⁰ Ἰω. 16, 33

¹¹ Ματθ. 10, 28

¹² Γρηγ. Θεολόγου, Ἐπιστολὴ 80 «Εὐδοξίῳ ῥήτορι», PG 37, 153

¹³ Αντώνης Σαμαράκης (Ἰωσήφ Κυπριανός) Τὴν Ἱστορία/ τὴ γράφουν μόνο/ ὅσοι δὲν φεύγουν/ ποτέ-ποτέ,/ μπροστὰ στὴ λύπη,/ μπροστὰ στον πόνο/ οἱ νικηταί!... Τὴν Ἱστορία/ τὴ γράφουν μόνο,/ με τὴν Ἀγάπη,/ μόνο μ' αὐτή,/ ὦρα τὴν ὦρα/ χρόνο με χρόνο,/ οἱ Χριστιανοί! **καὶ** Robert Jastrow, ἀμερικανὸς ἀστρονόμος καὶ φυσικὸς, διευθυντὴς τῆς NASA. «Γιὰ τὸν ἐπιστήμονα ποὺ ἔχει ζήσει μὲ τὴν πίστη του στὴ δύναμη τῆς λογικῆς, ἡ ἱστορία τελειώνει σὰν κακὸ ὄνειρο. Ἐχει σκαρφάλώσει τὶς ὀροσειρὲς τῆς ἄνοιξις... πλησιάζει νὰ κατακτήσει τὴν ψηλότερη κορυφὴ καί, καθὼς σέρνεται πάνω στὸν τελευταῖο βράχο, τὸν καλωσορίζει μιὰ ὁμάδα θεολόγων, οἱ ὁποῖοι εἶναι καθισμένοι ἐκεῖ πέρα ἐπὶ αἰῶνες».

ἀπὸ τὰ μαλλιά μας¹⁴, ἐν ἀγνοίᾳ Του; Δὲν πιστεύουμε ὅτι εἶναι μαζί μας «μέχρι τὴν συντέλεια τῶν αἰώνων»¹⁵; Δὲν τὸ ξέρουμε ὅτι «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ περάσουν, ὅμως ἡ Ἐκκλησία Του θὰ μείνει»¹⁶;

Ἄφοῦ λοιπὸν ἔτσι εἶναι, πρὸς τί ὁ φόβος τῶν χριστιανῶν, γιατί ὁ πανικός, γιατί ἡ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωή μας, γιὰ τὸ σήμερα, γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὰ ἔσχατα; Ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ πού μᾶς ἔφερε ὁ Χριστός καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι «κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν στερήσει»¹⁷; Ποῦ εἶναι ἡ βεβαία ἐλπίδα πού ἔσπειρε ἡ Ἐκκλησία στὰ φυλλοκάρδια τοῦ κόσμου καὶ ἔτσι τὸν γαλήνεψε στὴν ἀγκαλιά της; Καὶ ἀκόμα: οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε συνειδητοποιήσει «τίνος πνεύματος εἴμαστε μαθητές»¹⁸; Ἔχουμε καταλάβει ὅτι ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία πού εἶναι ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε; Ὅτι δὲν κινδυνεύουμε μέσα της, ὅσο κι ἂν παφλάζουν τὰ κύματα γύρω μας; Ἄρκει νὰ μένουμε μέσα της, ἐπειδὴ μόνο «ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει σωτηρία»¹⁹.

Ἔχουμε καταλάβει πόσο μᾶς νοιάζεται ὁ Χριστός; Αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν μόνο ὅσοι ἐκλαμβάνουν τὴ Σταύρωση ὡς ἀδυναμία. Ὅμως, ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι ἀδυναμία, εἶναι ἡ τεράστια δύναμη τῆς τετραπέρατης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη Του δὲν μειώθηκε ὅταν Τὸν κάρφωσαν πάνω στὸ ξύλο, οὔτε ἔπαψε νὰ «σκαρφίζεται» τρόπους γιὰ νὰ σώσει τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀκόμα κι ἐκεῖνη τὴ στιγμή φρόντισε, μὲ τὰ χρήματα πού Τὸν πρόδωσαν νὰ ἀγοραστεῖ χωράφι πού θὰ θάβονταν οἱ ξένοι. Ἴραγε, καταλαβαίνουμε τὸν βαθύτατο συμβολισμό τοῦ γεγονότος; Εἶχε ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή Του, εἶχε ἤδη τηρήσει στὸ ἔπακρο τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης πού εἶχε συνάψει μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ ἐπὶ τρία χρόνια δίδασκε καὶ θαυματουργοῦσε ἀποκλειστικὰ στὸν «οἶκο Ἰσραὴλ»²⁰. Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μεταίχμιο τῆς ζωῆς Του, νοιάστηκε γιὰ τοὺς ξένους πού πέθαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα. Νοιάστηκε γιὰ ὅσους δὲν εἶχαν πατρίδα, γιὰ ὅσους ἦταν ἀπόκληροι, ὅσους ὁ «περιούσιος λαὸς» θεωροῦσε παρακατιανούς, ὅσους οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν ἀκάθαρτους, γιὰ ἑκείνους ἐνδιαφέρθηκε ὁ Χριστός. Γιὰ νὰ ἔχουν κι ἐκεῖνοι τόπο στὴ γῆ, μερίδα στὴν ἀξιοπρέπεια, μερικὸ στὴ σωτηρία. Ἐπειδὴ, ὁ Θεὸς ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα δημιούργησε καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα προνοεῖ, «ἀνατέλλει τὸν ἥλιο τοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους»²¹. Στὸ τέλος, «ἔπαυσε» γιὰ τὴ σωτηρία «τοῦ σύμπαντος κόσμου» καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του ἔστειλε τοὺς μαθητές Του νὰ

¹⁴ Ματθ. 10, 30 καὶ Λουκ. 12, 7

¹⁵ Ματθ. 28, 20

¹⁶ Ματθ. 24, 35

¹⁷ Ἰω. 16, 22

¹⁸ Λουκ. 9, 55

¹⁹ "Salus extra ecclesiam non est"

²⁰ Ματθ. 15, 24

²¹ Ματθ. 5, 45

διδάξουν σὲ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ κάνουν μαθητὲς Του τοὺς ἀνύπαρκτους, τοὺς ἄφαντους, αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶχαν μοῖρα στὸν ἥλιο, στάλα ἐλπίδας καὶ ἴχνος ὑπόληψης.

Καὶ ξαναρωτῶ: σήμερα οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ἀνήκουμε σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ποὺ κάρφωσε τὴν ἀγκαλιά Του πάνω στὸ ξύλο, μὴν τυχὸν νομίσουμε ποτὲ ὅτι τὴν ἔκλεισε καὶ δὲν μᾶς χωράει πλέον;

Ἄν τὸ συνειδητοποιοῦμε, τότε, πεῖτε μου σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ πηγάζει ὅλη αὐτὴ ἡ φανατικὴ σκληρότητα ποὺ βγάζουν κάποιοι ἀδελφοί μας; Ἐναντίον ὅλων γύρω τους, χωρὶς ἔλεος, χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς κατανόηση. Τάχα ὑπερασπιζόμενοι κάποιοι τὸν Χριστό, μισοῦν τοὺς ἀνθρώπους, λὲς καὶ συναντᾶται ὁ Χριστὸς ἔξω ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων συνανθρώπων μας. Τάχα ὑπερασπιζόμενοι κάποιοι τὴν Πίστη μας, μισοῦν καὶ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὶς ἱερὲς δομὲς της, λὲς καὶ ὑπάρχει Πίστη ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Τάχα ὑπερασπιζόμενοι κάποιοι τὸ Εὐαγγέλιο, ἀρνοῦνται τὴν κάθε ἐπιστήμη, ποὺ εἶναι τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ ποὺ «δοκιμάζει» τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Τάχα ὑπερασπιζόμενοι κάποιοι τὴν Παράδοση, φοβοῦνται τὸ σήμερα καὶ δαιμονοποιοῦν τὸ αὔριο, λὲς καὶ δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς *«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»*²².

Καὶ τότε, οἱ ἀδελφοί μας αὐτοὶ χάνουν τὴν γαλήνη τους, σκληραίνει ἡ καρδιά τους καὶ βλέπουν παντοῦ γύρω τους ἐχθρούς, καὶ λιθοβολώντας τους χτυποῦν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ποὺ τάχα λατρεύουν. Οἱ ἀδελφοί μας αὐτοὶ κλείνουν τὶς πόρτες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, γιὰ τοὺς ἀντίθετους, γιὰ τοὺς διστακτικούς, γιὰ τοὺς διαφορετικούς, γιὰ τοὺς ἀδύναμους καὶ δὲν βλέπουν ὅτι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, ὅπως τὴ θέλουν, δὲν ἔχει μέσα της τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς μένει ἀπ' ἔξω, στὰ στενὰ σοκάκια, στοὺς λασπωμένους δρόμους, σὲ ἀμαρτωλοὺς τόπους κι ἀνήλιαγους γκρεμοὺς γιὰ νὰ βρεῖ ἐκεῖ τὰ χαμένα πρόβατα καὶ νὰ τὰ πάρει μαζί Του. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι κολλέγιο πιστῶν, εἶναι τὸ σπίτι τῶν ἀμαρτωλῶν, ὁ δρόμος τῶν ἀμαρτωλῶν πρὸς τὴ σωτηρία.

Δὲν σᾶς τὸ κρύβω ὅτι μὲ ἀνησυχεῖ, ποὺ διαμορφώνεται γύρω μας ἕνας «τύπος χριστιανοῦ» ὁ ὁποῖος δὲν χαίρεται, δὲν γελά, δὲν ζεῖ· ἀλλὰ φοβάται, τρέμει, βγάζει πείσμα, θυμὸ, σκληρότητα. Αὐτοὶ ἐπιμένουν νὰ λέγονται «ζηλωτὲς», ὅμως ὁ ζηλωτισμὸς εἶναι σὰν τὸν ἴστὸ τῆς ἀράχνης, τυλίγει τοὺς ἀπαίδευτους ἀνθρώπους²³ καὶ δὲν εἶναι ὑγιὲς πνευματικότητα. Οἱ

²² Ἐβρ. 13, 8

²³ «Ἡσαΐας, 26, 11

ἀδελφοί μας αὐτοὶ δὲν ξέρω τί εἶδους χριστιανοὶ εἶναι, ξέρω ὅμως καλὰ ὅτι πιστοὶ τοῦ Ναζωραίου δὲν εἶναι.

Προτιμῶ ἕναν ἀγρὸ τοῦ κεραμέως ποὺ τὸν ἀγόρασε ὁ Χριστὸς γιὰ μένα μὲ τὰ τριάντα ἀργύρια, προκειμένου νὰ βρῶ μιὰ γωνιὰ κι ἐγώ, τὸ σπασμένο πήλινο σκεῦος, νὰ ἀναπαυθῶ ἐκεῖ, ἔστω καὶ πεθαμένος, παρὰ μιὰ Ἐκκλησία ποὺ θὰ βάζει θυρωροὺς στὴν πόρτα καὶ ταξιθέτες στὸ ἐσωτερικὸ της, ποὺ θὰ ἀπαιτεῖ φαρισαϊκὴ εὐσέβεια, ἐγωϊστικὴ τυπολατρεία, πεισματικὴ τυπολογία καὶ ἀποτειχισμένη ἐωσφορικὴ αὐθαιρεσία.

Προτιμῶ μιὰ Ἐκκλησία ποὺ θὰ ἰδρώνει προκειμένου «τὸ Σάββατο» νὰ ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος «τὸ Σάββατο»²⁴.

Προτιμῶ μιὰ Ἐκκλησία ποὺ θὰ τολμᾷ νὰ συγκροτεῖ συνόδους στὴν Κρήτη, νὰ ματώνει δίνοντας αὐτοκέφαλα, νὰ ὑποφέρει κλείνοντας τοὺς Ναοὺς γιὰ χάρη ἀσθενῶν καὶ ἠλικιωμένων, παρὰ μιὰ Ἐκκλησία κλεισμένη σὰν στρείδι στὸν ἑαυτὸ της, ἄτολμη στὸ νὰ πρωτοτυπήσει, ἀνίκανη νὰ συνεργαστεῖ μὲ τὸν κόσμο της, ἀλλὰ παίζοντας στὰ ζάρια τὶς ζωὲς τῶν ἄλλων καὶ τάχα «γεγαυρωμένη ἐπὶ ὄχλους ἐθνῶν²⁵», νὰ πέφτει ἀπὸ πλάνες σὲ διαψεύσεις καὶ ἀπὸ ἔπαρση σὲ παραλογισμούς.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τί ἀπόγιναν τὰ τριάντα ἀργύρια; Καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέβαινε στὸν Γολγοθᾶ συγχωρώντας τοὺς σταυρωτὲς Του, καθὼς ὁ Ἰούδας πήγαινε στὴν ἀγχόνη νὰ κρεμαστεῖ καὶ ὁ Πέτρος ντροπιασμένος στὸ ὑπερῶν νὰ κρυφτεῖ, ἐκείνη τὴ φοβερὴ στιγμή, ὁ Χριστὸς μὲ πλήρη αὐτοσυνειδησία καὶ ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς Του, ἐπένδυσε τὰ τριάντα ἀργύρια τῆς μακάβριας ἀγοραπωλησίας του. Ἀγόρασε μ' αὐτὰ γῆ γιὰ νὰ στεγάσει ὅσους οἱ προνομιούχοι ντόπιοι πετοῦσαν στὸν δρόμο. Ἀγόρασε χωράφι γιὰ νὰ τὸ δώσει προίκα σὲ ὅσους ὁ ζηλωτὴς Ἰούδας ἔκλεβε²⁶ καὶ ὁ ἐγωϊστὴς Πέτρος ἀπαξίωνε²⁷. Σὲ ὅσους τότε οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦσαν ξένους καὶ ἐπέβαλλαν σ' αὐτούς, ἀκόμα καὶ νεκρούς, τὶς ἀποστάσεις ποὺ χῶριζαν τὸν περιούσιο λαὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ Χριστὸς τοὺς χάρισε στέγη.

Σωστά, λοιπόν, «ἄκοντες προεφήτευσαν»²⁸, ὅσοι δὲν ἐπέστρεψαν τὰ τριάντα ἀργύρια στὸν κορβανᾶ, ἀλλὰ ἀγόρασαν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸ τοῦ κεραμέως «εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις». Ἀφοῦ

²⁴ Μρκ. 2, 27

²⁵ Σοφ. Σολομ. 6, 2

²⁶ Ἰω. 12,6

²⁷ Ματθ. 26, 33

²⁸ Πρῶτο Ἰδιόμελο Ἀποστίχων Ὁρθρου Μεγ. Πέμπτης

ολόκληρη ή ανθρωπότητα προέρχεται από τη μία και ένιαία πράξη τῆς Δημιουργίας, ἔτσι και ολόκληρη ή ανθρωπότητα λυτρώνεται από τη μία και ένιαία πράξη τῆς σταυρικῆς θυσίας και τὴν πανίσχυρη δύναμη τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοί μου, πατέρες, ἀδελφοὶ και ἀδελφές μου,

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη τὴν ὑποστήριξή μας. Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ἐπιτίμησε τὸ αὐτόκλητο πρωτοπαλίκαρο²⁹ ποὺ ἔβγαλε μαχαίρι γιὰ νὰ τὸν προστατεύσει. Καὶ μὲ τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας φρόντισε νὰ ἀγοραστεῖ ὁ ἀγρὸς τοῦ κεραμέως «γιὰ τοὺς ξένους». Μερικὲς φορές φοβᾶμαι, μήπως εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ξένοι, οἱ ριζικὰ ἀνοίκειοι αὐτῆς τῆς θυσίας τοῦ Θεοῦ, οἱ τραγικὰ παντάξενοι τῆς ἀγάπης Του, ὅσοι θέλουμε νὰ καυχώμαστε γιὰ πολλὰ, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸν Σταυρὸ Του.

Καλὴ Ἀνάσταση, ἀγαπητοί μου, καλὴ Ἀνάσταση!

---

²⁹ Ματθ. 26, 5